Николина КЕНИГ

УДК: 305-055.2:2-11
Изворен научен труд

УЛОГАТА НА РОДОВИОТ ИДЕНТИТЕТ И ПОЛОТ ВО САМООБЈЕКТИФИКУВАЊЕТО

Кратка содржина

Главната цел на ова истражување е да се испитаат односите меѓу самообјектификацијата и родовиот идентитет кај младите жени и мажи. Тестирани се врските помеѓу два аспекти на самообјектификацијата (самонадгледување и незадоволство од телото), физичката активност и времето поминато во „разубавување", од една страна, и полот и родовиот идентитет, од друга страна. Студијата е направена врз примерок од 340 испитаници, етнички Македонци (50 % мажи) на просечна возраст од M = 25,21 години (SD = 5,60). Тие дадоа информации за основните демографски варијабли, вклучувајќи и податоци за самопроценетото време поминато во физичка активност и во „себеразубавување" во текот на неделата. Исто така, испитаниците одговорија на две супскали на Скалата за објектификација на телото (McKinley & Hyde, 1996), како и на инструмент наменет за процена на женственост/мажественост (Barak and Stern, 1986). Трите поставени хипотези, тестирани со помош на двонасочна АНОВА и со утврдување коефициенти на корелација, само делумно се потврдени преку добиените наоди. Се заклучи дека жените имаат тенденција да се самообјектификуваат повеќе од мажите и дека оваа тенденција е во интеракција со степенот до кој се идентификуваат себеси со традиционалните родови норми. Покрај тоа, резултатите укажуваат дека самообјектификацијата има различни ефекти врз однесувањето кај жените и мажите, од аспект на нивното здравје.

Клучни зборови: *САМООБЈЕКТИФИКАЦИЈА, РОДОВ ИДЕНТИТЕТ, ПОЛ*

Вовед

Една од централните теми во феминистичката теорија е дека потчинувањето на жените во западните општества е засилено преку конструирањето на женското тело како „објект за гледање" (e.g. Nussbaum, 1995; Spitzack, 1990; Papadaki, 2010). Како резултат на континуираните искуства на објектификација, кои за жените се толку вообичаени што тие најчесто не се ни свесно или критично когнитивно обработени (Smolak & Murnen, 2011), тие се социјализирани да се перципираат и да се третираат себеси, пред сѐ, од перспектива на тоа како имагинарните „други" би ги оцениле врз основа на нивниот физички изглед. Повторувачката изложеност на искуства на објектификација резултира со нејзина интернализација,

односно, индивидуата постепено ја прифаќа замислената перспектива на набљудувачот за нејзината физичка појава (Lindberg, Grabe & Hyde, 2007; Riva, 2014). Тоа доведува до развивање на доживување за сопственотото тело базирано првенствено на идејата дека тоа претставува предмет на опсервација и на евалуација на другите врз основа на изгледот, за сметка на субјективните доживувања и оцени, особено тие кои се однесуваат на телесната благосостојба. Овој процес е познат како самообјектификација. Оттука, самообјектификацијата најчесто се дефинира како надворешно ориентирана свесност за телото, главно, фокусирана на тоа како се претпоставува дека телесниот изглед се перципира и оценува од страна на други, наспроти внатрешно ориентираната свесност за телото чие централно прашање е како се чувствува индивидуата.

Преку прифаќањето на културно утврдените стандарди за убавина, која, пак, е конструирана како централно важна женска карактеристика (Wolf, 1997), жените учат да ги доживуваат и да ги третираат своите тела како објекти кои самите ги надгледуваат. Феминистичките теоретичарки како Бартки и Бордо тврдат дека жените се самообјектификуваат, пред сѐ, преку нивната прекумерна преокупираност со својот изглед која несомнено е наметната низ хетеронормативната социјализација, особено низ претставите за жените во медиумите (Frith, Shaw & Cheng, 2005). Поинаку кажано, жените учат да ги доживуваат своите тела онака како што се тие гледани од страна на анонимниот патријархален „*Друг*“. Крајниот исход на овие дисциплинирачки практики насочени кон девојките и жените е создавање на релативно трајна ориентираност кај нив, да го прикажат своето тело како „украсена површина“ чија основна цел е сексуално да ги возбуди и да ги задоволи мажите (Bartky 1990). Оваа преокупираност на жените со изгледот често се смета како еден вид социјален инструмент преку кој тие се упатуваат на фокусирање кон нивните тела наместо кон други активности кои се општествено ценети, иако, според Бауер, не би требало да се занемари и можноста самообјектификацијата да претставува сериозен извор на чувство на моќ за некои жени (Bauer 2011).

Постојат две форми на самообјектификација. Едната претставува краткотрајна состојба, а другата е релативно стабилна личносна диспозиција. Како краткорочна состојба, самообјектификацијата е типична за околностите во кои телото е изложено на погледите на другите луѓе повеќе отколку што обично е, како на пример, кога сме облечени во костим за капење. Од друга страна, високиот степен на автообјектификација како личносна карактеристика е поврзан со интензитетот на процесот на конформирање и усвојување на стандардите на општеството во однос на културално дефинираните, често крајно нереалистични очекувања, за привлечен физички изглед. Така, кога оваа особина е нагласена, лицето е постојано фиксирано на нејзиниот/неговиот физички изглед (Miner-Rubino, Twenge & Fredrickson, 2002).

Мекинли и Хајд (McKinley & Hyde, 1996), пионерите во развивањето инструмент за мерење на степенот на самообјектификација,[1] укажуваат на тоа дека и

[1] Нивната скала првенствено била наменета за задавање само за жени, но подоцна е демонстрирано дека успешно може да се примени и на машка популација.

нејзините составни делови – телесната самоопсервација, незадоволството од изгледот на телото и верувањата за можноста за контрола на физичкиот изглед, се и концептуално и емпириски различни конструкти. Појдовна основа на нивната работа во создавањето на инструментот е идејата дека женското тело, низ социјалните интеракции е конструирано како предмет на (сексуална) желба, па оттука, девојките и жените се ангажирани во самонадгледување, односно, постојано се гледаат низ очите на другите. Основната причина за тоа е потребата да се осигурат дека изгледаат во согласност со културните стандарди, со што би ги избегнале негативните процени од страна на имагинарната „публика“, или, преку што можеби, би стекнале одредени предности. Во овој процес, односот на жените кон нивните тела станува однос на надворешен набљудувач. Ваквиот долготраен надзор над сопственото тело го нарекуваат *самонабљудување (самонабљудување) на телото* и тој претставува основен аспект на манифестација на себеобјектификација во однесувањето.

Некои истражувачи го користат терминот самонадгледување како замена, односно синоним за самообјектификација. Сепак, постојат уште два емпириски генерирани аспекти поврзани со конструктот, па, оттука, тие не може да се поистоветат. Едниот е *незадоволство од телото,* што се однесува на степенот до кој индивидуата се чувствува лошо во врска со изгледот врз основа на процената дека тоа не ги исполнува поставените стандарди на убавина во конкретната култура, како што се, на пример, виткост, мускулестост, нежна кожа, или пропорција помеѓу струкот и колковите. Ова незадоволство не може да се сведе на едноставна негативна евалуација од телото и телесниот изглед, особено кога се во прашање жените и девојките. Имајќи ја предвид централната улога на изгледот во дефинирањето на женственоста, незадоволството од телото за нив претставува истовремено незадоволство од себеси во целост (McKinley & Hyde, 1996).

Објектификацијата делумно се потпира и на идејата дека телото може да се промени за да се усогласи со културалните стандарди за привлечност. Дефинирањето на постигањето на овие стандарди како нешто што подлежи на избор, го потхранува верувањето дека изгледот може да се контролира преку одреден начин на однесување (на пример, со придржување кон одреден режим на исхрана и слично). Овој трет емпириски извлечен аспект на автообјектификацијата се нарекува *уверување во контрола*, и тој претставува конструкт кој се развива врз основа на премисата дека одговорноста за изгледот на телото е во рацете на оној/онаа што е негов „сопственик“.[2]

Додека внатрешно-ориентираната свесност за телото е корисна бидејќи помага да се биде повеќе во допир и во хармонија со сензациите од телото (Daubenmier, 2005), високиот степен на самообјектификација како особина е поврзана со намалена благосостојба и со зголемени ментално-здравствени последици, почнувајќи од ризик од депресивност, развој на нарушувања во исхраната, социјална анксиозност, до сексуални дисфункции (Breines, Crocker & Garcia, 2008; Greenleaf

[2] Поради просторно ограничување, овој аспект на самообјектификацијата нема да биде опфатен со ова истражување.

& McGreer, 2006; Jones & Griffiths, 2015; Harper & Tiggemann, 2008; Tylka & Hill, 2004; Tiggeman & Slater, 2015).

Завидно голем број студии речиси без исклучок упатуваат на тоа дека жените имаат понегативен став кон своето тело од мажите (на пример, Bleidorn et.al, 2016; Gebauer et al., 2015; Kling, Hyde, Showers, & Buswell, 1999). Постојат разлики во тоа како теоретски се објаснува овој родов јаз во самодовербата, но, мнозинството истражувачи укажуваат на ефектите од родовите улоги и на медиумските и консумерските притисоци кои кога се во интеракција, генерираат многу повисок степен на објектификација кај девојките и жените отколку кај момчињата и мажите (Gebauer et al., 2015; Mintz & Betz, 1988).

За разлика од многубројните истражувања за негативните последици од автообјектификацијата на жените, само малку студии воопшто и ја испитуваат и кај мажите, иако оваа појава станува сѐ порелевантна за помладата генерација мажи кон кои, исто така, иако не во ист обем, се упатуваат пораки за релевантоста на физичкиот изглед (Aubrey, 2006; Dakanalis & Riva, 2013). Од една страна, ова создава недостаток на емпириски податоци за тоа каква е разликата меѓу мажите и жените во тенденцијата кон самообјектификација и последиците од неа, а од друга страна, придонесува кон тоа сѐ уште да нема доволно податоци во врска со улогата на родовиот идентитет, полот и сексуалната ориентација во развивањето на оваа особина.

Не е неочекувано тоа што истражувањата укажуваат дека жените многу повеќе од мажите се подложни на доживување себеобјектификациски искуства. Со оглед на тоа дека родовата улога е од централна важност во генерирањето на овие разлики, културално произведените пораки за важноста на телесниот изглед би требало да имаат најсилно влијание врз оние жени кои најмногу ја прифаќаат традиционалната женска улога. Со други зборови, се очекува оние жени кои се идентификуваат себеси со културално дефинираниот модел за женственост да манифестираат највисок степен на самонадгледување затоа што во најголем степен се засегнати од нормата за важноста на „убавината“ на жените. Оттука, се претпостави дека:

> *Хипотеза 1.* Независно од родовиот идентитет, кај жените е позастапено самонадгледувањето (како особина) отколку кај мажите. Кај жените, повисокиот степен на идентификација со феминината улога е поврзан со повисок степен на самонадгледување (односно, кај нив е најзастапено во споредба со сите останати субгрупи на родова идентификација), додека кај мажите, родовата идентификација и самонадгледувањето не се поврзани.

Теоријата на објектификација (Fredrickson & Roberts, 1997) тврди дека девојките и жените се многу повеќе изложени на пораки од врсниците, од сексуалните партнери и од медиумите, за тоа дека нивниот изглед е од суштинска важност за тоа колку вредат. Имајќи предвид дека надворешниот притисок кон при-

фаќање на стандардите за „убавина“ се многу посилни за лицата од женски пол, тие многу почесто го анализираат изгледот на своите тела на тој начин што го споредуваат со идеалот со кој се континуирано соочени (Roberts & Gettman, 2004). Континуираната споредба придонесува за пониска самодоверба во врска со телесниот изглед, или, понагласено незадовсилство од телото кај жените отколку кај мажите, од една страна, поради разликите во централноста на изгледот за идентитетот, а од друга, поради тоа што критериумите за женската убавина е многу тешко, ако не и невозможно да се постигнат. Ако се земе предвид очекувањето дека културалните стандарди во поголема мера ќе се интернализираат од страна на жените кои се идентификуваат повеќе со феминината улога, може да се претпостави дека нивната самодоверба во врска со телесниот изглед ќе биде најмногу засегната, односно дека тие најмалку ќе го прифаќаат својот телесен изглед. Од друга страна, современиот стандард на дефинирање на мажественоста преку масивно мускулестото тело, кој сè поинтензивно се наметнува, веројатно на сличен начин ги притиска мажите кон постигање на овој идеал. Од аспект на прифаќањето на родовата улога, се очекува овој притисок да биде најголем за мажите кои себеси се идентификуваат со маскулината улога отколку кај оние кои се повеќе андрогини или феминини. Оттука, се претпоставува дека:

Хипотеза 2. Независно од родовиот идентитет, жените во просек се понезадоволни од телото отколку мажите. Родовата идентификација е поврзана со незадоволството од телото на тој начин што жените со феминин родов идентитет и мажите со маскулин родов идентитет имаат највисок степен на незадоволство споредено со останатите категории родов идентитет во рамките на своите полови групи.

Надоврзувајќи се на фактот дека на двата пола им се нудат битно различни модели на идеален физички изглед, се претпостави дека повисокиот степен на изразеност на предиспозицијата за автообјектификација има различни консеквенции во однесувањето на мажите и жените. Кај мажите, повисокото самонадгледување и незадоволство од телото се поврзани со подолго време поминато во физички вежби заради фактот дека идеалот наложува стекнување мускулесто тело, додека кај жените, овие предиспозиции се повеќе во врска со должината помината во „разубавување“[3] што не вклучува физичка активност:

Хипотеза 3. Со зголемувањето на себенадгледувањето и незадоволството од телото, кај мажите расте бројот на часови поминати во физичко вежбање, но не и бројот на часови во „разубавување“, додека кај жените, расте бројот на часови поминати во „разубавување“, а не и во вежбање.

---

[3] Терминот е ставен во наводници за да укаже на свесноста за културалната детерминираност на убавината дефинирана како физичка привлечност.

МЕТОД

Примерок

Пригодниот примерок испитаници во ова истражување беше обезбеден на тој начин што потенцијалните учесници на возраст меѓу 19 и 35 години беа замолувани доброволно да учествуваат во истражувањето. Така, тој се состои од 340 испитаници, од кои 50 % се мажи, на просечна возраст од M = 25,21 години (SD = 5,60), при што 98 % се изјасниле како исклучиво хетеросексуални, додека 2 % изјавиле дека се со бисексуална ориентација. Сите испитаници се со образовно ниво кое варира меѓу завршено средно образование и магистерски студии. Околу половината од нив (54 %) се од Скопје, а останатите живеат во некој од вкупно застапените 12 града од земјава. Сите учесници во истражувањето се етнички Македонци.

Инструменти

1. *Демографски податоци и навики* – испитаниците пополнија кус демографски прашалник кој бара информации за полот, возраста, степенот на образование и сексуалната ориентација. Освен тоа, тие обезбедија и одговори на прашањата за тоа колку часа неделно поминуваат во „разубавување“[4] (исклучувајќи го практикувањето физичка активност) и во вежбање во последните 6 месеци.

2. *Супскала Надгледување на телото (самонадгледување)* од *скалата Свесност за објектификација на телото* (OBCS) во авторство на Меккинли и Хајд (McKinley & Hyde, 1996). Таа е една од трите супскали од целосната скала која се состои од 24 ајтеми што ги мерат следниве аспекти на варијаблата: надгледување на телото, незадоволство од телото и верувања за контрола на телесниот изглед.[5] Супскалата за мерење на самонадгледувањето на телото го идентификува степенот во кој субјектот „гледа на своето тело како надворешен набљудувач“ (McKinley & Hyde, 1996, 181). Таа се состои од осум ајтеми на кои се одговара на 6-степени, кои се движат од „воопшто не се согласувам“ (0) до „многу се согласувам“ (6). Повисокиот скор укажува на повисоко ниво на самонадзор, односно постојано самонабљудување и размислување за своето тело од перспектива на тоа како тоа изгледа во очите на другите. Коефициентите на релијабилност соопштени во релевантната литература се движат од Chronbach α=,87 (Fitzsimmons, Cone & Kelly, 2011) α=,89 (McKinley & Hyde, 1996). Внатрешната конзистентност на

---

[4] Операционално, во прашалникот разубавувањето е опишано низ следниве примери активности: средување на косата, шминкање, бричење, депилација и слично.

[5] И целосниот инструмент и супскалите одделно нашироко се користени за мерење на објектификацијата како личносна црта. Даканалис и сор. (Dakanis et al., 2015) ги испитале психометриските карактеристики на инструментот со 24 ајтеми на поголеми примероци од оригиналниот (биле вклучени и испитаници од машки пол), а проверката ја поддржала трифакторската внатрешна структура и еквивалентноста на мерките за двата пола.

супскалата за оваа група испитаници е значително помала (Chronbach α=,67), но маргинално прифатлива.

3. Супскала Незадоволство од телото од *скалата Свесност за објектификација на телото.* Оваа супскала се состои од осум ајтеми со помош на кои се квантификува степенот на чувство на засраменост, односно незадоволство кое се доживува кога се проценува дека изгледот на телото не ги задоволува со културно наметнатите норми. Како и во другите супскали, ајтемите се со 6-степена процена и повисокиот скор укажува на повисоко ниво на поседување на варијаблата, односно поизразено незадоволство од телото. Мекинли и Хајд (1996) објавуваат износ на коефициент на релијабилност α=,75. За овој примерок, релијабилноста на супскалата е слично висока и изнесува α=,77.

4. Родов идентитет – За определување на степенот на идентификација со културално дефинираните „женски" односно „машки" особини е користена скратената форма на BSRI индексот на женственост (листа на 10 „женски" особини, како што се, на пример: нежна, полна со разбирање и сл.) и индексот на мажественост (листа на 10 „машки" карактеристики, како што се: компетитивен, агресивен и сл.), конструирани од страна на Барак и Стерн (Barak & Stern, 1986). На скала од 1 (воопшто не сум таков/таква) до 7 (речиси секогаш сум таков/таква), испитаниците се самооценуваат за секоја од понуденените типично „женски" односно „машки" особини. Релијабилноста на овој инструмент за конкретниот примерок е α=,69 за скалата на женственост, додека скалата на мажественост е значително повеќе внатрешно конзистентна (α=,88). Врз основа на разликата помеѓу пресметаните просечните скорови на двете скали, учесниците беа поделени во три категории. Оние што се со доминантен просек на индексот на машкоста се категоризираат како маскулини (мажествени) и обратно, додека субјектите чија разлика помеѓу две скали се движи од -1 до +1 беа категоризирани како андрогини.[6]

Постапка

Откако беа запознаени со сите релевантни информации во врска со истражувањето,[7] испитаниците анонимно одговараа на инструментите од самоизвестувачки тип, при што за нивното учество не добиваа никаков надомест. Статистичката анализа (дескриптивните статистици, коефициентите на корелација и двонасочната АНОВА, вклучувајќи ги и post-hoc тестовите) беше изведена со помош на SPSS 20, при што за статистички значајно ниво беше третирано 'p' помало од 5 % ($p < ,05$).

---

[6] Во согласност со препораките на општопознатиот инструмент BSRI на Сандра Бем, испитаниците чии просечни скорови и на скалата на маскулиност и на скалата на фемининост се ниски (под M=3,0) беа категоризирани како неодредени во однос на родовиот идентитет и поради исклучително ниската застапеност и кај двата пола, не беа вклучени во понатамошната анализа.

[7] Прибирањето податоци на терен беше спроведено од претходно обучени студенти по психологија, а нивната работа беше супервизирана од страна на авторката на трудот.

РЕЗУЛТАТИ

Во Табела 1 се прикажани резултатите од дескриптивната анализа на податоците за вклучените варијабли, организирана според полот и категоризацијата во однос на родовата идентификација.

Табела 1. Дескриптивни статистици за *самонадгледување* и *незадоволство од телото* кај мажите и жените со различен родов идентитет

			Самонадгледување	Незадоволство од телото	,Разубавување' (во часови)	Физичка активност (во часови)
ПОЛ	***Родов идент.***	***N***	***M (SD)***	***M (SD)***	***M (SD)***	***M (SD)***
Женски	Феминин	80	35,35 (5,87)	20,82 (8,83)	8,12 (5,92)	1,10 (1,10)
	Андрогин	70	35,47 (6,41)	17,98 (6,81)	7,94 (10,26)	2,44 (,98)
	Маскулин	11	33,72 (5,51)	15,72 (7,22)	6,22 (7,16)	2,33 (,67)
	Вкупно	**161**	**35,30 (6,07)**	**19,21 (8,09)**	**7,93 (8,10)**	**2,00 (1,04)**
Машки	Феминин	30	29,90 (5,86)	14,33 (5,30)	4,32 (2,36)	2,20 (1,21)
	Андрогин	98	32,60 (6,57)	17,03 (6,63)	4,71 (5,01)	2,60 (0,98)
	Маскулин	34	30,77 (6,62)	16,82 (7,73)	4,59 (4,72)	2,50 (1,00)
	Вкупно	**162**	**31,71 (5,87)**	**16,49 (6,70)**	**4,62 (4,60)**	**2,57 (1,00)**

Понатамошната анализа покажа, како што и се очекуваше врз основа на претходните истражувања, дека самонадгледувањето и незадоволството од телото се меѓусебно поврзани (r =,27(320), p < ,01). Меѓу лицата кои се на возрасен опсег кој е опфатен со ова истражување, не е најдена корелација меѓу самонадгледувањето и незадоволството од телото со возраста (r=,03(320), p > ,05 и r=,04(320), p > ,05), ниту, пак, со степенот на образование (r=,03(312), p > ,05 и r=,02 (312), p > ,05).

Резултатите од спроведената двонасочна АНОВА со која е тестирана првата хипотеза се прикажани во Табела 2. Главниот ефект за полот како варијабла е статистички значаен (F = (1,310)14,68; p <,01), со што се потврдува делот од хипотезата кој тврди дека жените во поголем степен го објектификуваат телото преку самонадгледување од мажите. Врз основа на post-hoc тестовите на значајност на разлики меѓу просеците на субгрупите (Табела 4.), вториот дел од хипотезата може само делумно да се потврди. Имено, жените со феминин родов идентитет изјавуваат значително повисок степен на самонадгледување во споредба со сите останати субгрупи. Но, наспроти претпоставката дека меѓу мажите со различна родова идентификација нема разлики во поглед на овој аспект на самообјектификација, пронајдена е маргинална разлика меѓу андрогините мажи (p=,04), кои имаат повисок просек во споредба со мажите со доминантна феминина идентификација.

Табела 2. *Самонадгледување* кај мажи и кај жени со различен родов идентитет: ефекти помеѓу субјектите

Извор	ΣΣ (тип III)	df	MS	F	Sig.
Коригиран модел	1151,778	5	230,35	5,801	,000
Пол	583,004	1	583,00	14,68	,000
Родов идентитет	170,918	2	85,45	2,15	,118
Пол*род.иден.	76,921	2	38,46	,70	,381
Грешка	12070,896	304	39,70		
Тотал	360049,000	310			

Табела 3. *Незадоволство од телото* кај мажи и кај жени со различен родов идентитет: ефекти помеѓу субјектите

Извор	ΣΣ (тип III)	df	MS	F	Sig.
Коригиран модел	1231,49	5	246,299	4,606	,000
Пол	226,76	1	211,541	3,96	,045
Родов идентитет	46,70	2	23,349	,44	,647
Пол*род.иден.	16951,23	2	276,048	5,16	,006
Грешка	121221,00	304	53,474		
Тотал	297962,00	310			

Резултатите од проверката на втората хипотеза се прикажани на Табела 3 и 4. Според нив, жените се понезадоволни од изгледот на своето тело од мажите, со оглед на тоа дека е добиен статистички значаен главен ефект за полот F (1,310)=3.96, p<,05). Во согласност со поставената хипотеза, жените со доминантно феминин родов идентитет изјавуваат највисок степен на незадоволство од телото во споредба со сите останати групи вклучени во анализата. Но, како што може да се види од Табела 4. каде што се прикажани p-вредностите за разликите меѓу субгрупите за варијаблата *незадоволство од телото*, маскулините мажи не се понезадоволни од телото во споредба со другите субгрупи на родов идентитет во својата полова категорија. Значајниот интеракциски ефект F (2,310) =5,16, p<,01) на двата главни фактора (пол и родов идентитет) може да биде објаснет преку правецот на зголемување на незадоволството кај мажите и жените. Незадоволството од телото расте кога родовата идентификација е феминина за жените, додека кај мажите, правецот е обратен (График 1). Според резултатите од спроведената АНОВА, оваа хипотеза, исто така, се потврди само делумно.

Табела 4. Post-hoc анализа на разликите меѓу субгрупите за себенадгледување и за незадоволство од телото (*p*-вредности)

		Самонадгледување						Незадоволство од телото					
ПОЛ	*Род. иден.*	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
Жени	1. Андрогин	-	,91	,39	,00	,00	,00	-	,02	,34	,40	,02	,45
	2. Феминин			,02	,00	,00	,00			,03	,00	,00	,01
	3. Маскулин				,57	,08	,17				,58	,59	,67
Мажи	4. Андрогин					,04	,13					,08	,89
	5. Феминин						,57						,17
	6. Маскулин						-						-

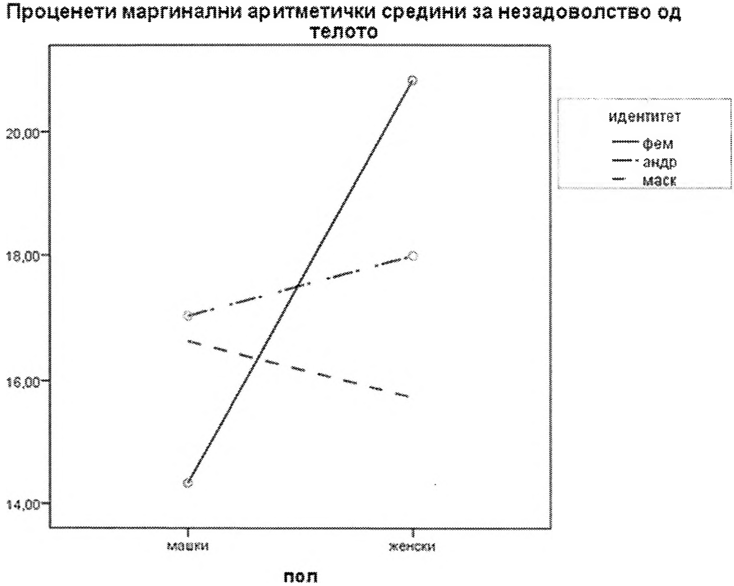

График 1. Интеракциски ефект за незадоволство од телото (пол и родов идентитет)

Наодите од тестирањето на третата хипотеза укажуваат на тоа дека и таа е потврдена само во еден нејзин дел. Кај жените, и незадоволството од телото (*r*=, 47(168), *p*<,01) и самонадгледувањето (*r* = ,72(168); *p* < .05) како аспекти на објектификацијата се поврзани со времето поминато во „разубавување“, додека меѓу нив и времето поминато во физичка активност нема статистички значајна корелации (*r*= ,04(168), *p* >,05 односно *r*=,02(168), *p* >,05). Меѓутоа, претпоставената врска меѓу компонентите на себеобјектификацијата и физичката активност кај ма-

жите може да биде прифатена само за незадоволството од телото (r=,19(167); $p <$,05), додека, самонадгледувањето не е во врска со тоа колку време се посветува на физичка активност (r=,05(167); $p >$,05) Во согласност со хипотезата, кај мажите не е најдена врска меѓу самонадгледувањето и времето поминато во „разубавување“ (r=,09(168); $p >$,05), како и меѓу времето поминато во „разубавување“ и незадоволството од телото (r=-,03(162); $p >$ .05).

Дискусија

Резултатите од истражувањето ги поврдуваат и наодите од претходно спроведените истражувања за тоа дека двата аспекта на самообјектификацијата се поизразени кај жените отколку кај мажите. Дополнително, наодите сугерираат дека родовата идентификација е уште еден важен фактор кој влијае на изразеноста на самонадзорот и самонаметнато незадоволство од телото. Она што се покажа е дека жените со женски идентитет (и веројатно мажите со андрогин идентитет) имаат најизразена тенденција да ги третираат нивните тела како објекти и да ги деевалуираат во процесот на нивното споредување со наметнатите културни стандарди. Претпоставката дека поради културалниот притисок за постигнување мускулесто тело мажите со машки родов идентитет ќе бидат понезадоволни од изгледот на телото од мажите со андрогин и феминин идентитет не беше потврдена со наодите. Хетеронормативниот идеал за тоа како „треба“ да изгледа машкото тело е многу помалку релевантен за мажите во споредба со тоа колку е важен идеалот за „убаво“ тело за жените. Ова несомено може да се припише на тоа дека изгледот сѐ уште се конструира како второстепен за мажите, а централен за жените.

На крајот, сознанијата потврдија, уште еднаш, дека тенденцијата кон себеобјектификација како личносна карактеристика не генерира исти последици за жените и мажите (Oehlhof et al., 2009). Мажите се однесуваат во согласност со пропишаните родови модели за атрактивност и инвестираат повеќе време во физички активности со цел да добијат мускулесто тело. Жените со повисок степен на автообјектификација, од друга страна, не пријавуваат повеќе часови физичка активност од оние што се помалку склони кон тоа. Во согласност со ородениот (заснован на родот) конструкт за тоа што претставува женска „убавина“, жените повеќе имаат тенденција да ја разрешат анксиозноста генерирана од незадоволството од телото и од самонадгледувањето преку декорирање, односно преку активности што треба да дадат впечаток за нивната негуваност.

Постојат најмалку две можни објаснувања зошто жените кои повеќе се самообјектификуваат не вежбаат повеќе, за разлика од мажите со истата особина. Првата е дека во западната култура доминира сликата за мускулесто тело како иманентно на мажественоста, додека идеалот за женска фигура е да биде тенка и со помала телесна маса. Второ, за жените со изразена себеобјектификација многу е важно да изгледаат атрактивно во секоја прилика (Melbye, 2005). Можеби, индиферентноста кон вежбање за нив претставува превентива од себепрезентирање во неуредна состојба во јавност.

Јасно е дека е важно и понатаму да се испитува и да се разбере улогата на самообјектификација и кај мажите и кај жените, бидејќи е документирано дека оваа диспозиција потенцијално доведува до сериозни негативни здравствени последици. Во оваа студија не се земени предвид психолошките последици од високиот степен на самообјектификација, но претходните истражувања потврдуваат дека таквите консеквенции варираат од благо и привремено губење на самодовербата до сериозни ментални нарушувања.

Ова истражување има неколку ограничувања кои би требало да бидат призма низ која се гледаат наодите. Примерокот не е доволно голем и со оглед на тоа што е пригоден, и покрај сите напори за да се обезбеди хетерогеност, веројатно не дава точен опис на популацијата. Една алармантна индикација за тоа дека примерокот може да биде пристрасен е застапеноста на малиот број мажи со маскулин родов идентитет, што е спротивно на очекувањата. Уште една сериозна слаба страна која може да влијае на валидноста на наодите е дека инструментите што се користат за мерење на варијаблите не се претходно културално адаптирани. Оттука, постои ризик дека концептите не се целосно еквивалентни во нивното значење, особено ако се земе предвид дека две од супскалите имаат значително помали коефициенти на релијабилност од оние објавени во истражувања спроведени во други култури.

Литература

Aubrey, J. S. (2006). “Exposure to sexually objectifying media and body self –perceptions among college women: An examination of the selective exposure hypothesis and the role of moderating variables.” *Sex Roles, 55*, 159-172.

Barak, B., & Stern, B. (1986). “Sex-linked trait indexes among baby-boomers and pre-boomers: A research note.” In R. Lutz (Ed.), *Advances in consumer research XIV*. Provo, UT: Association for Consumer Research, 204-209.

Bartky, S. (1990). *Femininity and Domination: Studies in the Phenomenology of Oppression.* New York: Routledge.

Bauer, N. (2011). “Beauvoir on the Allure of Self-Objectification”, in *Feminist Metaphysics*, Feminist Philosophy Collection, Charlotte Witt (ed.), Springer Science + Business Media B.V., 117- 129.

Bleidorn, W, Arslan, R.C, Denissen J.J., Rentfrow, P.J., Gebauer, J.E., Potter, J. & Gosling, S.D. (2016). “Age and gender differences in self-esteem-A cross-cultural window.” *Journal of Personality and Social Psychology, 111*(3), 396-410.

Breines, J. G., Crocker, J., & Garcia, J. A. (2008). “Self-objectification and well-being in women's daily lives”. *Personality and Social Psychology Bulletin, 34(5),* 583-598.

Calogero, R. M. (2012). “Objectification theory, self-objectification, and body image.” In Cash, T. (ed). *Encyclopedia of Body Image and Human Appearance*, (pp. 574-580), San Diego: Academic Press.

Dakanalis, A., & Riva, G. (2013). “Current considerations for eating and body-related disorders among men.” In L. B. Sams & J. A. Keels (Eds.), *Body image: Gender differences, sociocultural influences and health implications* (pp. 195-215). New York, NY: Nova Science

Dakanalis, A., Timko, A. C., Clerici, M., Giuseppe Riva, G. & Carrà, G. (2015). “Objectified Body Consciousness (OBC) in Eating Psychopathology: Construct Validity, Reliability, and Measurement Invariance of the 24-Item OBC Scale in Clinical and Nonclinical Adolescent Samples.” *Assessment 1–23*, doi: 10.1177/1073191115602553

Fredrickson, B. L., & Roberts, T. A. (1997). “Objectification theory: An explanation for women’s lived experience and mental health risks.” *Psychology of Women Quarterly, 21*, pp. 173–20.

Frith, K., Ping, S. & Cheng, H. (2005). “The Construction of Beauty: A Cross-Cultural Analysis of Women's Magazine Advertising”. *Journal of Communication*, *55 (1),* 56–70.

Fitzsimmons, E. E., and Bardone-Cone, A. M. (2011). “Downward spirals of body surveillance and weight/shape concern among African American and Caucasian college women”. *Body Image* 8, 216–223.

Forbes, G.B., Collinsworth, L.L, Jobe, R. L, Braun, K.D. & Wise L. M. (2007). "Sexism, Hostility toward Women, and Endorsement of Beauty Ideals and Practices: Are Beauty Ideals Associated with Oppressive Beliefs?" *Sex Roles*, 56, 265–273.

Gebauer, J. E., Sedikides, C., Wagner, J., Bleidorn, W., Rentfrow, P. J., Potter, J., & Gosling, S. D. (2015). "Cultural norm fulfilment, interpersonal belonging, or getting ahead? A large-scale cross-cultural test of three perspectives on the function of self-esteem." *Journal of Personality and Social Psychology, 109,* 526–548.

Greenleaf C., McGreer, R. (2006). "Disordered eating attitudes and self-objectification among physically active and sedentary female college students." *The Journal of Psychology, 140,* 187-198.

Harper, B. & Tiggemann, M. (2008). "The effect of thin ideal media images on women's self-objectification, mood, and body image." *Sex Roles. 58*, 649–657.

Jones, B.A. & Griffiths, K.M. (2015). "Self-objectification and depression: an integrative systematic review." *Journal of Affective Disorders*, *171,* 22-32.

Kling, K. C., Hyde, J. S., Showers, C. J., & Buswell, B. N. (1999). "Gender differences in self-esteem: A meta-analysis." *Psychological Bulletin, 125*, 470–500.

Lindberg, S. M., Hyde, J. S., & McKinley, N. M. (2006). "A measure of objectified body consciousness for preadolescent and adolescent youth." *Psychology of Women Quarterly*, *30*, 65- 76.

McKinley N. M., Hyde J. S. (1996). "The Objectified Body Consciousness Scale: Development and validation." *Psychology of Women Quarterly, 20*, (pp. 181–215).

Melbye, L. (2005). Self-Objectification and Exercise Behaviors: The Mediating Role of Social Physique Anxiety, *MA Thesis submitted at Florida State University.*

Menzel, J. E. (2010). The psychometric validation of the physical body experiences questionnaire. *Graduate Thesis Dissertation*, Available at http://scholarcommons.usf.edu/etd/1710

Miner-Rubino K., Twenge, J.M, Fredrickson, B.L. (2002). "Trait self-objectification in women: Affective and personality correlates." *Journal of Research in Personality, 36*, 147–172.

Mintz, L. B., & Betz, N. E. (1988). "Prevalence and correlates of eating disordered behaviors among undergraduate women." *Journal* of *Counseling Psychology, 35,* 463-471.

Nussbaum, M. (1995). "Objectification." *Philosophy and Public Affairs*, *24(4*), 249–291.

Oehlhof Wagner , M., Dara R. Musher-Eizenman, D.R, Neufeld, J.M & Hauser, J.C (2009). "Self-objectification and ideal body shape for men and women." *Body image*, *6(4), 308-310*

Papadaki, L. (2010). "What is Objectification?" *Journal of Moral Philosophy,* 7(1), 16–36.

Riva, G. (2014). Out of my real body: Cognitive neuroscience meets eating disorders. *Frontiers in Human Neuroscience*, *8*, 236. doi:10.3389/fnhum.2014.00236

Roberts, T.-A., & Gettman, J. Y. (2004). "Mere exposure: Gender differences in the negative effects of priming a state of self-objectification." *Sex Roles, 51*, 17-27.

Smolak, L. & Murnen, S.K. (2011). "The Sexualization of Girls and Women as a Primary Antecedent of Self-Objectification." in R. M. Calogero, S. Tantleff-Dunn, and J. K. Thompson. (Eds). *Self-Objectification in Women: Causes, Consequences, and Counteractions,* (53-76), York, PA: Maple-Vail Books, American Psychological Association.

Spitzack, C. (1990). *Confessing excess: Women and the politics of body reduction.* Albany, NY: State University of New York Press.

Swami, V., & Voracek, M. (2012). "Associations Among Men's Sexist Attitudes, Objectification of Women, and Their Own Drive for Muscularity." *Psychology of Men &Masculinity.* Advance online publication. doi: 10.1037/a0028437

Tiggemann, M & Slater, A. (2015). "The role of self-objectification in the mental health of early adolescent girls: Predictors and consequences." *Journal of Pediatric Psychology*, 40 (7), 704-711.

Tylka, T.L. & Hill, M.S. (2004). "Objectification theory as it relates to disordered eating among college women." *Sex Roles*, *5*, 719–730.

Wolf, N. (1997). *The Beauty Myth: How Images of Beauty are Used Against Women.* NY: Vintage Canada.

Nikolina KENIG

UDK: 305-055.2:2-11
Original research article

THE ROLE OF GENDER IDENTITY AND SEX IN SELF-OBJECTIFICATION

Abstract

The overall aim of this study was to explore the relationships among self-objectification and gender identity in young women and men. Two self-objectification aspects (body surveillance and body shame), exercise activity and time spent in "beautifying" were investigated in relation to sex, gender identity. A sample of 340 ethnic Macedonians (50% male) at average age of M=25.21 years (SD=5.60) participated in the study by providing background information (including self-assessed time spent in physical activity and beautifying) and fulfilling two subscales of the Objectified Body Consciousness Scale (McKinley & Hyde, 1996) and Femininity/Masculinity trait index scale (Barak & Stern, 1986). The three hypotheses were tested by using two-way ANOVA and correlation coefficients and all of them were partially confirmed. The author concludes that women tend to self-objectify themselves more than men and that this tendency is in interaction with the extent to which one identifies her/himself with the gender role. In addition, results suggest that self-objectification is connected to different health-related behaviour of women and men.

Key words: *SELF-OBJECTIFICATION, GENDER IDENTITY, SEX*

Introduction

One of the central themes in feminist theory is that women's subordination in Western societies is perpetuated by constructing the feminine body as an "object to be looked at" (e.g. Nussbaum, 1995; Spitzack, 1990; Papadaki, 2010). As a result of continuous objectification experiences that are so commonplace that they often are not processed consciously or critically (Smolak & Murnen, 2011), women are socialized to view and to treat themselves as if they will be looked at and evaluated on the basis of their appearance. The repetitive exposure to objectification experiences is being internalized and individuals gradually adopt an observer's perspective on their physical selves (e.g., Lindberg, Grabe & Hyde, 2007; Riva, 2014). That leads to developing a perception of their bodies as objects to be looked at by the others and evaluation of such objectified body from the perspective of appearance instead of subjective experience and evaluation of the own body-related well-being. This process is known as self-objectification. It is defined as a process of taking externally-oriented awareness of the body, mainly focusing on how it is perceived by others, as opposed to an internally-oriented awareness of the body.

By internalizing culturally determined standards of beauty that is constructed as the most valuable feminine characteristic (Wolf, 1997), women learn to view their bodies as if they were outside observers. Feminists scholars, like Bartky and Bordo, have argued that women are objectified through being excessively preoccupied with their appearance, which stems from their hetero-normatively based socialization, especially through media as agents of this process (Frith, Shaw & Cheng, 2005). Women experiences their bodies as seen by an anonymous patriarchal “Other” and the final objectives of these disciplinary practices, are those that are directed towards the display of a woman's body as an ‘ornamented surface’ aimed to please and excite men (Bartky 1990). This preoccupation is often viewed as a tool for keeping women focused on their bodies instead of other activities that are more socially valued although, as Bauer would argue, some women might experience a sense of power by objectifying themselves (Bauer 2011).

There are two forms of self-objectification - as a *state* and as relatively stable *personality disposition.* As a short-term state, self-objectification is typical for circumstances where the potential observation of one’s body is enhanced. Such possible event of almost inevitable self-objectification occurs when the body is exposed to gaze of other people more than it usually is, let's say for example when one is dressed in a swimsuit. On the other hand, high trait self-objectification is connected to the process of strong internalization of the standards of the society in regards to desirable bodily appearance, which usually are extremely unrealistic. Thus, when this trait is emphasized, the person is persistently fixed on her/his physical appearance (Miner-Rubino, Twenge, & Fredrickson, 2002).

McKinley and Hyde (1996) who pioneered in developing an instrument for measuring self-objectification[1], have demonstrated that its three components, self-surveillance, body dissatisfaction and body control beliefs are both conceptually and empirically distinguishable construct. The central idea in developing the instrument is that the feminine body is constructed as an object of desire and that is why women engage themselves into constant self-surveillance, seeing themselves through the eyes of others. The underlying reason for doing this is the necessity to ensure that their appearance complies with cultural body standards, to avoid negative judgments or, equally possibly, gain certain advantages. In this process, women’s relationship to their bodies becomes that of object and external onlooker. This long-lasting body monitoring is referred to as *body surveillance* (or self-surveillance) and it represents the behavioural manifestation of self-objectification.

Many researchers use the term body surveillance almost interchangeably with self-objectification. However, there are another two aspects associated with this construct. *Body shame* refers to the extent to which a person feels badly about her/his own body upon realizing that it does not fully meet the cultural standards of beauty like thinness or muscularity, soft skin, or waist to hip ratio. It is claimed that this shame cannot be simply reduced to negative feelings about the body, especially among women and

[1] Their scale was primarily developed only for women, but in later studies, it has been demonstrated that can be successfully applied to men as target population as well.

girls. Having in mind the centrality of the appearance in construing the model of femininity, body shame in women and girls refers to virtually feeling bad about the self in general (McKinley and Hyde, 1996).

The objectification relies on the notion that bodies might be changed in order to comply with the cultural standards of attractiveness. Defining the achievement of these standards as a choice, reassures the belief that appearance can be controlled through certain behaviours. Thus, the third aspect of the self-objectification construct is *control beliefs* that develop on the basis of the premise that appearance is a responsibility of the body "owner"[2].

Whereas the internally-oriented awareness of the body is beneficial because it helps being more in tune with the body's sensations (Daubenmier, 2005), high degree of body objectification trait which is focused on the looks of the body is associated with decreased well-being and mental health risks like depression, developing eating disorders, social anxiety and sexual dysfunctions (Breines, Crocker & Garcia, 2008; Greenleaf & McGreer, 2006; Jones & Griffiths, 2015; Harper & Tiggemann, 2008; Tylka & Hill, 2004; Tiggerman & Slater, 2015).

Remarkably large number of studies reveals that women suffer more negative body esteem than men (e.g., Bleidorn et.al, 2016; Gebauer et al., 2015; Kling, Hyde, Showers, & Buswell, 1999). There are differences in how this gender gap in confidence and self-esteem is theoretically explained. Nevertheless, majority of the researchers point to effects of gender roles and media pressures that altogether generate much more objectification among girls and women than among boys and men (Gebauer et al., 2015; Mintz & Betz, 1988).

In contrast to the large body of research about the negative consequences of body objectification on women, few studies have examined the self-objectification in men, although this phenomenon is increasingly applicable to younger generations of men who (albeit not as much as women) are also exposed to messages of relevance of the physical appearance (Aubrey, 2006; Dakanalis & Riva, 2013). On one hand, this creates deficiency of empirical evidence to help evaluating the difference between men and women in the scope and consequences of it, and on the other, contributes to the lack of more conclusive findings regarding the role that gender identity, sex and sexual orientation play in self-objectification development.

Expectedly, research indicates that women are more likely than men to experience self-objectification. Bearing on mind the central importance of gender role in generating this difference, the cultural messages of the importance of the appearance of ones body should have the highest impact on those women who conform to traditional gender roles. In other words, women who identify themselves with the feminine model should exhibit the highest level of body surveillance because they are to the highest extent influenced by the cultural norm of the importance of "beauty".[3] Thus it is proposed that:

---

[2] Due to space limitations, this aspect of body objectification is not analyzed in the study.

[3] The term is in quotation marks to indicate the awareness of cultural determination of what is defined as beautiful in terms of physical attractiveness.

Hypothesis 1. Females will report higher degrees of self-surveillance than males regardless of their gender identity. Gender identity affects body surveillance in a way that females with feminine gender identity will report highest degree of body surveillance (in comparison to all other groups) whereas males with different gender identification will not differ along this variable.

Objectification theory (Fredrickson & Roberts, 1997) proposes that girls and women are much more than men subjected to messages from peers, sexual partners and the media that their appearance is essential to their worth as a person. Having in mind that the external pressure to conforming to "beauty" norms are considerably stronger for women and girls, scrutinizing their bodies should influence women to compare themselves to the culturally defined "beauty" ideals more often than men (Roberts & Gettman, 2004). The continuous comparison contributes to lower body esteem (or body shame) among women than among men not only because of the differences in centrality of the appearance, but also because the feminine "beauty" standards are very difficult, if not impossible to achieve. Presupposing that cultural body standards have been internalized to greatest extend among those women who identify themselves more with the feminine role, it is expected that they will be the ones who are most affected by decreased body acceptance. On the other hand, the lately emerged standard of defining masculinity by massive muscularity, might also pressure men towards achieving the ideal of muscular body. In terms of gender, this desire should be the strongest among men who identify themselves closely with the traditional male gender role. Thus, it is proposed that:

Hypothesis 2. Females will report higher degrees of body shaming than males regardless of their gender identity. Gender identity affects body shaming in a way that females with feminine gender identity and males with masculine gender identity will report highest degrees of body shaming in comparison to the other same-sex subgroups.

Building on the considerable difference between the models of ideal physical appearance intended for both sexes, it is anticipated that higher self-objectification scores are related to different behaviours in men and women. For men, higher body surveillance and body shame scores are related to a desire for a more muscular body and thus, to more reported hours of exercising whereas in women, higher body surveillance and body shame scores are related to more hours spent in different "beautifying" activities but not to exercising:

Hypothesis 3. Regardless of gender identity, body surveillance and body shaming in males are positively connected to practicing physical exercises and not connected to "beautifying", whereas in women, body surveillance and body shaming are positively connected to "beautifying" and not connected to exercising.

METHOD

Sample

The convenient sample recruited by asking volunteers at the age from 19 to 35 to participate in the study, consists of 340 participants (50% male) at average age of M = 25.21 years (SD = 5.60), with 98% identifying themselves as exclusively heterosexual and 2% as bisexual. Participants' level of education ranged from completed secondary education to graduate degree. About half of them (54%) are from the capital city and the rest live in other 12 towns in the country. All of them are ethnic Macedonians.

Measurements

1. Background data and habits - Participants completed a brief demographic questionnaire that considered their age, sex, education and sexual orientation. In addition, respondents provided information on the number of hours they spend weekly on "beautifying"[4] activities (excluding exercising) and the duration of exercising per week in the last 6 months.

2. Body Surveillance subscale of the *Objectified Body Consciousness Scale* – Objectified Body Consciousness Scale (OBCS) by McKinley & Hyde (1996) consists of 24 items that measure three aspects of the variable: body (or self) surveillance, body shame and appearance control beliefs[5]. Body Surveillance subscale identifies the magnitude of "viewing the body as an outside observer" (McKinley & Hyde, 1996; p. 181). It is composed of eight items rated on a 6-point scale ranging from strongly disagree (0) to strongly agree (6). Higher score indicates higher levels of self-surveillance or habitual body monitoring and thinking of one's body in terms of how it looks rather than how one feels. Reported reliability coefficients of his subscale range from α=.87 (Fitzsimmons, Bardone-Cone & Kelly, 2011) to Chronbach α=.89 (McKinley & Hyde, 1996). The internal consistency of the subscale for this group of participants was considerably lower (Chronbach α=.67), yet marginally acceptable.

3. Body Shame subscale of the *Objectified Body Consciousness Scale* - This subscale consists of eight items that quantify the magnitude of feeling shame or embarrassment when the body appearance does not conform to culturally imposed norms for good looks. As in the other subscale, items are rated on a 6-point scale and the higher scores are indicating higher levels of body shame. McKinley and Hyde (1996) reported a coefficient Chronbach α=.75. In the current sample, the reliability of this subscale was similarly high (α=.77).

---

[4] Operationally, in the questionnaire, beautifying is described through the following examples of activities: hair trimming, makeup, shaving, depilation and the like.

[5] Both in its full length and as separate subscales, it has been widely used for measuring the objectification as trait. Dakanalis et al. (2015) have tested the psychometric properties of the scale across larger samples (including male respondents) and results supported the three-factor structure and measurement equivalence of the 24-item OBCS across gender.

4. Gender identity - For determining the identification with culturally defined feminine or masculine traits, we have used the shortened form of BSRI Femininity trait index (a list of 10 “feminine” traits e.g. gentle, understanding) and Masculinity trait index (a list of 10 "masculine" traits like competitive, aggressive etc.) as developed by Barak and Stern (1986). Each self-ascribed “feminine” or “masculine” trait item receives scores ranging from 1 (not like me) to 7 (almost always like me). The reliability of the Femininity trait index scale on this sample was α=.69 whereas the Masculinity trait index scale was considerably more internally consistent (α=.88). On the basis of the difference between the two calculated average scores, participants were categorized in three categories. Those with dominant average on the Masculinity trait index were considered as masculine and vice versa, whereas subjects whose difference between the two scales ranged from -1 to +1 were categorized as androgynous.[6]

Procedure

Participants responded anonymously to the self-report instruments after being provided with relevant information on the research[7]. Their participation did not involve any kind of compensation. The statistical analysis (descriptive statistics, correlation coefficients and two-way ANOVA including LSD post hoc tests) was performed by using SPSS 20. A ‘*p*’ value less than 5% ($p<.05$) was considered to be statistically significant.

RESULTS

Table 1. presents the descriptive statistics of the participants categorized along gender identity and sex, for the variables included in the study. Further analysis has shown, as expected, that body surveillance and body shame are interrelated (r =.27 (320), $p<.01$). These two variables are not correlated to age at this particular age range (r =.03(320), $p>.05$ and r =.04(320), $p>.05$) as well as to educational degree (r =.03 (312), $p>.05$ and r =.02 (312), $p>.05$).

---

[6] In line with the recommendation of BSRI, those individuals with low averages on both masculine and feminine scale (below M=3.0) were categorized as undifferentiated. They were not included in the further analysis.

[7] The data gathering phase was carried out by psychology students who have been previously trained for this activity and supervised by the author.

Table 1. Descriptive statistics for *body surveillance* and *body shaming* in males and females with different gender identity

			Body surveillance	Body shame	"Beautifying" (hours spent)	Physical activity (hours spent)
SEX	***Gender identity***	***N***	***M (SD)***	***M (SD)***	***M (SD)***	***M (SD)***
Females	Feminine	80	35,35 (5,87)	20,82 (8,83)	8,12 (5,92)	1,10 (1,10)
	Androgynous	70	35,47 (6,41)	17,98 (6,81)	7,94 (10,26)	2,44 (,98)
	Masculine	11	33,72 (5,51)	15,72 (7,22)	6,22 (7,16)	2,33 (,67)
	Total	**161**	**35,30 (6,07)**	**19,21 (8,09)**	**7,93 (8,10)**	**2,00 (1,04)**
Males	Feminine	30	29,90 (5,86)	14,33 (5,30)	4,32 (2,36)	2,20 (1,21)
	Androgynous	98	32,60 (6,57)	17,03 (6,63)	4,71 (5,01)	2,60 (0,98)
	Masculine	34	30,77 (6,62)	16,82 (7,73)	4,59 (4,72)	2,50 (1,00)
	Total	**162**	**31,71 (5,87)**	**16,49 (6,70)**	**4,62 (4,60)**	**2,57 (1,00)**

The two-way ANOVA results of testing the first hypothesis are shown in Table 2. The first main affect (sex) is significant (F=(1,310)14.68; p<.01) thus confirming the part of hypothesis claiming that females report higher degree of body surveillance than men. Based on post-hoc tests of significance of differences among averages of sub-groups (Table 4), the second part of the hypothesis can be only partially accepted. Females with feminine gender identification have significantly higher body surveillance in comparison to all other subgroups. However, males with androgynous gender identity exhibit marginally (p=.04) higher body surveillance only in comparison to males with feminine gender identity.

Table 2. *Body surveillance* in males and females with different gender identity: between subject effects

Source	**Type III Sum of Squares**	**df**	**MS**	**F**	**Sig.**
Corrected model	1151,778	5	230,35	5,801	,000
Sex	583,004	1	583,00	14,68	,000
Gender identity	170,918	2	85,45	2,15	,118
Sex*Gen. ident.	76,921	2	38,46	,70	,381
Error	12070,896	304	39,70		
Total	360049,000	310			

Table 3. *Body shame* in males and females with different gender identity: between subject effects

Source	**Type III Sum of Squares**	**df**	**MS**	**F**	**Sig.**
Corrected model	1231,49	5	246,299	4,606	,000
Sex	226,76	1	211,541	3,96	,045
Gender identity	46,70	2	23,349	,44	,647
Sex*Gen. ident.	16951,23	2	276,048	5,16	,006
Error	121221,00	304	53,474		
Total	297962,00	310			

The results of testing the second hypothesis are shown in Table 3 and 4. Females exhibit higher degree of body shaming than males because the main effect of sex is significant (F(1,310) =3.96; p<.05). As hypothesized, females with feminine identification report higher body shaming experiences than all other subgroups. However, as can be seen in Table 4, where the post-hoc 'p'-values are displayed, males with masculine gender identity do not have higher degree of body shaming than to the other gender identity subgroups in males as it has been expected. The significant interaction (F (2,310) =5.16; p<.01) of the two factors (sex and gender) can be explained with the direction of increasing the body shaming in females and males. Body shaming increases when the identification is feminine among females, whereas this tendency is in the opposite direction in the group of male respondents (Graph 1). According to the results of the ANOVA test, the second hypothesis is confirmed only partially.

Table 4. Post-hoc analysis of differences among subgroups for *body surveillance* and *body shaming* (p-values)

		Body surveillance						**Body shame**					
SEX	*Gender identity*	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**1**	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
Females	1. Androgynous	-	,91	,39	,00	,00	,00	-	,02	,34	,40	,02	,45
	2. Feminine			,02	,00	,00	,00			,03	,00	,00	,01
	3. Masculine				,57	,08	,17				,58	,59	,67
Males	4. Androgynous					,04	,13					,08	,89
	5. Feminine						,57						,17
	6. Masculine						-						-

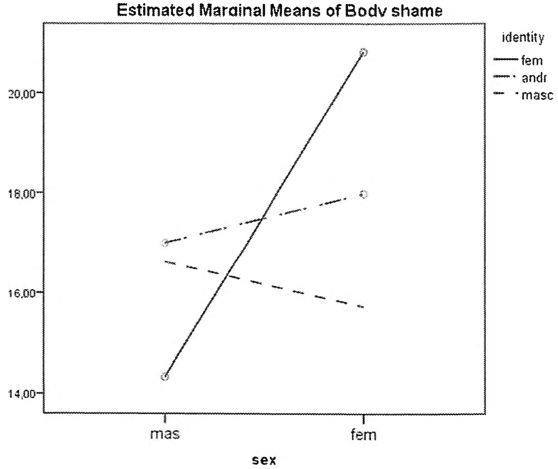

Graph 1. Interaction effect of Body shaming (Sex and gender)

The findings of testing the third hypothesis suggest that it can also be only partially accepted. For women, body shame and body surveillance are positively connected to time spent in beautifying (r=.47(168); p<.01 and r=.72(168); p<.05 respectively) and not connected to time spent in physical activity (r=.03(168); p>.05 and r=.01(168); p>.05). However, the proposed association between self-objectification components and physical activity in men can be accepted only for body shame (*r*=.9(167); p<.05), while self-surveillance is not connected with the time spent in working out (*r*=.05(167); p>.05). In accordance with the hypothesis, there is no correlation between body surveillance and beautifying (r=.09(168); p>.05) and between body shaming and beatifying among men (r=-.03(162); p>.05).

Discussion

The results of the current study confirm the previous findings from other researchers that both aspects of self-objectification are higher in women. In addition, this one suggests that gender identification is another important factor that influences the intensity of self-surveillance and self-imposed body shame. Women with feminine identity (and, probably men with androgynous identity) have highest tendency to treat their bodies as objects and to de-evaluate them in the process of comparison with the cultural standards.

The assumption that because of cultural pressure to achieve muscular body, men with male gender identity will be less satisfied with their body appearance than men with androgynous and feminine identity was not confirmed by the findings. Heteronormative ideals about how male body "should" look like, are much less relevant for men compared to how important the ideal of "beautiful" body is for women. This can be undoubtedly attributed to the fact that the physical appearance is still socially constructed as irrelevant for men and as central for women.

These findings confirm once again that body objectification does not generate the same consequences for women and men (Oehlhof et al., 2009). Men behave in accordance with the prescribed gender model for attractiveness and invest more time in physical activity in order to gain muscular body. Self-objectifying women on the other hand, did not report higher exercise adherence. In accordance to the gendered image of how feminine "beauty" is constructed, women tend to avoid the anxiety generated from body shame and self-surveillance by decorating more their bodies in order to appear more polished. There are at least two possible explanations why women who self-objectify themselves more do not exercise more, unlike men with the same trait. The first is that in this culture, muscular body is still perceived as being immanent to manliness whereas the ideal of feminine figure is the thin and slender body. Secondly, appearing attractive is very important to women high in objectification (Melbye, 2005). It may be that low involvement in exercise is a preventative action from public body exposure, especially in a more untidy state.

Clearly, it is important to further examine and understand the role of self-objectification in both men and women, because it might lead to serious negative health outcomes. This study did not consider the psychological consequences of high self-ob-

jectification, but previous research has documented that such consequences vary from mild and temporary loss of self-esteem to serious mental disorders.

There are a several limitations within this research and the results should be interpreted in the light of their potential effects. The sample size is not large enough and since it is a convenient one, it might not accurately depict the population, despite all the efforts to provide heterogeneity. One of the alarming clues that the sample might be biased is the number of males with masculine gender identity, which is quite small, contrary to the expectations. Another serious weakness that might affect the validity of the findings is that the instruments that were used to assess the research variables have not been previously culturally adapted. There is a risk that the concepts are not fully equivalent, especially if it is taken into account that two of the subscales have considerably lower reliabilities than those reported in studies carried out in other cultures.

References

Aubrey, J. S. (2006). "Exposure to sexually objectifying media and body self –perceptions among college women: An examination of the selective exposure hypothesis and the role of moderating variables." *Sex Roles, 55*, 159-172.

Barak, B., & Stern, B. (1986). "Sex-linked trait indexes among baby-boomers and pre-boomers: A research note." In R. Lutz (Ed.), *Advances in consumer research XIV*. Provo, UT: Association for Consumer Research, 204-209.

Bartky, S. (1990). *Femininity and Domination: Studies in the Phenomenology of Oppression*. New York: Routledge.

Bauer, N. (2011). "Beauvoir on the Allure of Self-Objectification", in *Feminist Metaphysics*, Feminist Philosophy Collection, Charlotte Witt (ed.), Springer Science + Business Media B.V., 117- 129.

Bleidorn, W, Arslan, R.C, Denissen J.J., Rentfrow, P.J., Gebauer, J.E., Potter, J. & Gosling, S.D. (2016). "Age and gender differences in self-esteem-A cross-cultural window." *Journal of Personality and Social Psychology, 111*(3), 396-410.

Breines, J. G., Crocker, J., & Garcia, J. A. (2008). "Self-objectification and well-being in women's daily lives". *Personality and Social Psychology Bulletin, 34(5),* 583-598.

Calogero, R. M. (2012). "Objectification theory, self-objectification, and body image." In Cash, T. (ed). *Encyclopedia of Body Image and Human Appearance*, (pp. 574-580), San Diego: Academic Press.

Dakanalis, A., & Riva, G. (2013). "Current considerations for eating and body-related disorders among men." In L. B. Sams & J. A. Keels (Eds.), *Body image: Gender differences, sociocultural influences and health implications* (pp. 195-215). New York, NY: Nova Science

Dakanalis, A., Timko, A. C., Clerici, M., Giuseppe Riva, G. & Carrà, G. (2015). "Objectified Body Consciousness (OBC) in Eating Psychopathology: Construct Validity, Reliability, and Measurement Invariance of the 24-Item OBC Scale in Clinical and Nonclinical Adolescent Samples." *Assessment 1–23*, doi: 10.1177/1073191115602553

Fredrickson, B. L., & Roberts, T. A. (1997). "Objectification theory: An explanation for women's lived experience and mental health risks." *Psychology of Women Quarterly, 21*, pp. 173–20.

Frith, K., Ping, S. & Cheng, H. (2005). "The Construction of Beauty: A Cross-Cultural Analysis of Women's Magazine Advertising". *Journal of Communication*, *55 (1),* 56–70.

Fitzsimmons, E. E., and Bardone-Cone, A. M. (2011). "Downward spirals of body surveillance and weight/shape concern among African American and Caucasian college women". *Body Image* 8, 216–223.

Forbes, G.B., Collinsworth, L.L, Jobe, R. L, Braun, K.D. & Wise L. M. (2007). "Sexism, Hostility toward Women, and Endorsement of Beauty Ideals and Practices: Are Beauty Ideals Associated with Oppressive Beliefs?" *Sex Roles*, 56, 265–273.

Gebauer, J. E., Sedikides, C., Wagner, J., Bleidorn, W., Rentfrow, P. J., Potter, J., & Gosling, S. D. (2015). "Cultural norm fulfilment, interpersonal belonging, or getting ahead? A large-scale cross-cultural test of three perspectives on the function of self-esteem." *Journal of Personality and Social Psychology, 109,* 526–548.

Greenleaf C., McGreer, R. (2006). "Disordered eating attitudes and self-objectification among physically active and sedentary female college students." *The Journal of Psychology, 140,* 187-198.

Harper, B. & Tiggemann, M. (2008). "The effect of thin ideal media images on women's self-objectification, mood, and body image." *Sex Roles. 58*, 649–657.

Jones, B.A. & Griffiths, K.M. (2015). "Self-objectification and depression: an integrative systematic review." *Journal of Affective Disorders*, *171,* 22-32.

Kling, K. C., Hyde, J. S., Showers, C. J., & Buswell, B. N. (1999). "Gender differences in self-esteem: A meta-analysis." *Psychological Bulletin, 125*, 470–500.

Lindberg, S. M., Hyde, J. S., & McKinley, N. M. (2006). "A measure of objectified body consciousness for preadolescent and adolescent youth." *Psychology of Women Quarterly*, *30*, 65- 76.

McKinley N. M., Hyde J. S. (1996). "The Objectified Body Consciousness Scale: Development and validation." *Psychology of Women Quarterly, 20*, (pp. 181–215).

Melbye, L. (2005). Self-Objectification and Exercise Behaviors: The Mediating Role of Social Physique Anxiety, *MA Thesis submitted at Florida State University.*

Menzel, J. E. (2010). The psychometric validation of the physical body experiences questionnaire. *Graduate Thesis Dissertation*, Available at http://scholarcommons.usf.edu/etd/1710

Miner-Rubino K., Twenge, J.M, Fredrickson, B.L. (2002). "Trait self-objectification in women: Affective and personality correlates." *Journal of Research in Personality, 36*, 147–172.

Mintz, L. B., & Betz, N. E. (1988). "Prevalence and correlates of eating disordered behaviors among undergraduate women." *Journal* of *Counseling Psychology, 35,* 463-471.

Nussbaum, M. (1995). "Objectification." *Philosophy and Public Affairs*, *24(4*), 249–291.

Oehlhof Wagner , M., Dara R. Musher-Eizenman, D.R, Neufeld, J.M & Hauser, J.C (2009). "Self-objectification and ideal body shape for men and women." *Body image, 6(4), 308-310*

Papadaki, L. (2010). "What is Objectification?" *Journal of Moral Philosophy, 7*(1), 16–36.

Riva, G. (2014). Out of my real body: Cognitive neuroscience meets eating disorders. *Frontiers in Human Neuroscience*, *8*, 236. doi:10.3389/fnhum.2014.00236

Roberts, T.-A., & Gettman, J. Y. (2004). “Mere exposure: Gender differences in the negative effects of priming a state of self-objectification.” *Sex Roles, 51*, 17-27.

Smolak, L. & Murnen, S.K. (2011). “The Sexualization of Girls and Women as a Primary Antecedent of Self-Objectification.” in R. M. Calogero, S. Tantleff-Dunn, and J. K. Thompson. (Eds). *Self-Objectification in Women: Causes, Consequences, and Counteractions,* (53-76), York, PA: Maple-Vail Books, American Psychological Association.

Spitzack, C. (1990). *Confessing excess: Women and the politics of body reduction.* Albany, NY: State University of New York Press.

Swami, V., & Voracek, M. (2012). “Associations Among Men's Sexist Attitudes, Objectification of Women, and Their Own Drive for Muscularity.” *Psychology of Men &Masculinity.* Advance online publication. doi: 10.1037/a0028437

Tiggemann, M & Slater, A. (2015). “The role of self-objectification in the mental health of early adolescent girls: Predictors and consequences.” *Journal of Pediatric Psychology*, 40 (7), 704-711.

Tylka, T.L. & Hill, M.S. (2004). “Objectification theory as it relates to disordered eating among college women.” *Sex Roles*, *5*, 719–730.

Wolf, N. (1997). *The Beauty Myth: How Images of Beauty are Used Against Women.* NY: Vintage Canada.